

Sentimental Value – Affeksjonsverdi (2025)

Regie: Joachim Trier | 135 minuten | drama, komedie | Acteurs: Renate Reinsve, Stellan Skarsgård, Inga Ibsdotter Lilleaas, Elle Fanning, Anders Danielsen Lie, Jesper Christensen, Lena Endre, Cory Michael Smith, Catherine Cohen, Andreas Stoltenberg Granerud, Øyvind Hesjedal Loven, Lars Väringer, Ida Marianne Vassbotn Klasson, Vilde Søyland

Het is opmerkelijk welke geheimen een huis herbergt. Tussen de muren en de raamkozijnen luisteren de deurlijsten aandachtig, maar is het de kachel die vaak de grootste geheimen weet te vertellen. Generatie na generatie gevuld met gesprekken, feesten, lekker eten, dagdromen, nieuwe ideeën, verdriet, vreugde, gefluister en getier, is het huis vooral een archief aan herinneringen en waarden. Ook het huis van de familie Borg heeft veel Noorse winters doorstaan, maar kent na alle verloop voor het eerst stilte. 'Sentimental Value' opent met een serene montage van alle hoeken en kamers in het toonbeeld van de Scandinavische bouwtraditie alsof Architectural Digest elk moment kan aanbellen voor een aflevering van Open Door, maar voor de deurbel gaat flitsen we plots naar het theater, waar actrice Nora

met zichtbare urgentie door de coulissen raast. Ze is vastbesloten om het podium zo snel mogelijk te ontvluchten. Op het eerste gezicht lijkt het opmerkelijk dat een actrice zo intens door plankenkoorts wordt overmand, maar al snel blijkt dat deze angst een veel diepere lading draagt dan je zou vermoeden.

Het overlijden van hun moeder brengt zussen Nora (Renate Reinsve) en Agnes Borg (Inga Ibsdotter Lilleaas) terug in contact met hun vader Gustav (Stellan Skarsgård). Hij liet hen op jonge leeftijd in de steek om zijn carrière als filmregisseur na te jagen. Ze treffen elkaar voor het eerst terug in het ouderlijk huis dat al generaties lang in de familie Borg meegaat. Gustav zoekt toenadering via een nieuw filmscript, waarin hij Nora uitnodigt voor de hoofdrol. Nora is niet bang om haar rol niet goed te spelen, ze is vooral bang om niet gezien te worden, en probeert vooral haar rol in het leven terug te vinden. Uiteindelijk weigert Nora hierin mee te gaan en gaat de hoofdrol naar Rachel Kemp (Elle Fanning) een Amerikaanse actrice en filmmaker die Gustav leert kennen op het filmfestival van Deauville. Naarmate de opnames in zicht komen ontstaat er twijfel en blijkt het scenario eerder een laatste schreeuw vanuit een persoonlijk trauma.

Triers 'Sentimental Value' is een geduldige, maar trefzekere film. Wat start als een ongemakkelijk familiedrama, groeit uit tot een gelaagde vertelling over taal, verlies en de verbindende en brekende kracht van kunst. Nora en Gustav lijken een handleiding te hebben gekregen voor hun emoties, maar telkens opnieuw struikelen ze over de vertaling ervan. Ze zitten beiden in de branche van de vertelling, en toch missen hun woorden het trefpunt met elkaar. Hoewel Nora letterlijk op het podium staat, is het vooral haar zus die de show steelt. Ze speelt met zo'n ongedwongen naturel dat ze het ankerpunt van de film wordt. Het is Agnes als motor van de verzoening, de stem die ego achterwege laat om kleine, tedere stappen richting toenadering te zetten. Toch draagt ook zij haar eigen problemen, subtiel en tegelijk voelbaar.

Voor wie niet van jumpscares houdt, wees gewaarschuwd, want de plotse renovatie van het huis in de verzakelijking van een functionele wereld vormt een trauma op zichzelf. Echter is het wel een kantelpunt in het verhaal. Het is een symbolisch loslaten: pijnlijk maar bevrijdend. Met 'Sentimental Value' levert Trier een film die zacht maar genadeloos inwerkt. Hij toont hoe herinneringen zowel een gevangenis als een gids kunnen zijn, hoe verzoening niet groots hoeft

te klinken, maar klein, tastbaar en broos. Het is een film die niet schreeuwt, maar fluistert, en daardoor lang nazindert. Trier laat zien hoe onze persoonlijke ervaringen onze waarden bepalen die ons kunnen kwetsen en binden.

Stef Roefs